

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΘ' (ΕΞΑΜΗΝΟ Α')

Ἀθήνα, 1 τοῦ Μάη 1922

ΑΡΙΘ. 760 (ΦΥΛ. 9)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ: Φιλολογικά πορτραίτα: Ὁ Ροῖδης.
ΜΗΤΣΟΣ ΑΝΘΕΜΗΣ: Τὸ κρῖμα.
ΗΛΙΑΣ Φ. ΗΛΙΟΥ: Μπαλλάντα.
ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΤΖΚΟ: Οἱ ἄνθρωποι κατηγοροῦν.
ΠΙΚΡΑΓΚΑΘΗΣ: Ἐπιγράμματα.

Ο ΝΟΥΜΑΣ: Φαινόμενα καὶ ΠΡΑΓΜΑΤΑ.
ΑΥΓ. ΣΤΡΙΝΤΜΠΕΡΓΚ: Προστάτης οἰκογενείας.
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΖΩΗ: Νεοελληνική
φιλολογία. — Ξένη φιλολογία. — Ἡ κοινὴ γνώμη. — Νέα βιβλία. — Χωρὶς γραμματόσημο.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ (1887-1920)

Συνεχίζουμε στὸ «Νουμά» τὰ «Φιλολογικά πορτραίτα» ποὺ ἴσαμε τώρα δημοσιεύαμε στὸ «Ἐλεύθερο βήμα». Οἱ ἀνάγκες τῆς καθημερινῆς ἐφημερίδας δὲν ἀφίνανε νὰ δημοσιεύονται ταχτικά τὰ πορτραίτ' αὐτά, ποὺ ἔτσι, ἀργὰ καὶ ἄταχτα ποὺ μπαίνανε, ὅσο καὶ ἂ διαβαζόντανε, εἶχανε χάσει κάπως τὴ συνοχὴ τῆς, νὰ ποῦμε. Τὰ «Πορτραίτα» θὰ βγοῦν ἀργότερα σὲ τόμο. Στὸ μεταξὺ, θὰ δημοσιεύουμε ποὺ καὶ ποὺ κανένα στὸ «Νουμά». Σήμερα δημοσιεύουμε τὸ «Ροῖδη». Σ' ἄλλα φύλλα θὰ δημοσιεύουμε τὸν «Ἀββακούμ», τὸν «Πάπ», τὸν «Καβαφάκη», τὸν «Παλιάνθρωπο», τὸν «Σενόπουλο», τὸν «Καμπύση», καὶ ἄλλους.

ΕΠΙΜ. ΡΟΪΔΗΣ

Ὁ Ροῖδης, ὅπως τὸν εἶχα ἀκούσει νὰν τὸ λέει τόσες φορές, εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ εἶναι ἴσαμε τὸ τέλος τῆς ζωῆς του συντάχτης τοῦ «Ἄστεως». Ἄν καὶ στὸ σατυρικὸ «Ἄστου» δὲν εἶχε γράψει οὔτε μιὰ πεννιά, ἂν καὶ εἶχε ἀποχαιρετήσῃ τὴ δημοσιογραφικὴ σάτυρα πολὺ πρὶν ὃ «Ἀσμοδαῖος» μεταμορφωθεῖ σὲ «Ἄστου», πολλοί, καὶ μάλιστα ἀντιρροῦντες, καὶ δημοσιογράφοι, ἐννοοῦσαν, σώνει καὶ καλὰ, νὰ ποδίδουνε σ' αὐτὸν ἕτι τσουχτερὸ γραφόντανε στὸ «Ἄστου» κατὰ τοῦ μακαρίτη Δηλιγιάννη.

Πολλὲς φορές ὁ ἀντιρροῖδισμός τους ξεπερνοῦσε καὶ τὰ πολιτικὰ σύνορα. Ἀρκεῖ νὰ βρῖσκανε κάτι στὸ «Ἄστου» ποὺ νὰ μπορούσαν μ' αὐτὸ νὰ χτυπήσουν τὸ Ροῖδη καὶ ἀμέσως τοῦ τὰ φορτώνανε στὴ ράχη του. Ἔτσι κάποτε ποὺ μεσουρανοῦσε στὸ

παριλίσσιο θέατρο τοῦ «Ἀντροῦ τῶν Νυμφῶν» ἡ Παριζιάνα κοκοτοτραγουδίστρα Ζὰν Νταράς καὶ δημοσίεψα στὸ «Ἄστου» γι αὐτὴν κάπιο εὐθυμο τραγούδι, ποὺ σὲ μιὰ στροφὴ τοῦ ἀνομολογοῦσα πῶς :

«Ὁ νοῦς μας κ' ἡ καρδιά καὶ ὁ παρὰς,
ὅλα πετοῦν γοργὰ στὴ Ζὰν Νταράς..

ὁ μακαρίτης Σακελλαριάδης ἔγραφε τὴν ἐπομένη στὴ «Χώρα του» :

« Ἄς τὰ βλέπει ὁ Τρικούρης μὲ πόση ξετσιπωσιά οἱ ὑπάλληλοί του τὸ ὁμολογοῦν πῶς τὰ χρήματα ποὺ παίρνουν ἀπὸ τὸ Κεντρικὸ ταμεῖο τὰ κατασπένδουν σὲ ὄργια Ἡλιογαβάλεια. Καὶ ἐν τῷ μεταξύ ὁ φορολογούμενος λαὸς πένεται ! »

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ Ροῖδης εἶτανε διορισμένος ἑφορος τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης. Ὑστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ, ἀφοῦ δημοσιεύτηκε τὸ ποίημα τῆς Ζὰν Νταράς εἶχα τὸ εὐτύχημα νὰν τονὲ γνωρίσω καὶ προσωπικῶς. Μὲ σύστησε ὁ Θέμος ὁ Ἀννίνος ἕνα δειλινὸ στὴν Πλατεία τοῦ Συντάγματος.

— Εἶναι ὁ Ταγκόπουλος ! τοῦ φώναξε.

— Αἶ ; εῴτησε ὁ Ροῖδης, ποὺ δὲν καλοάκουγε.

— Ὁ Ταγκόπουλος, σοῦ εἶπα ! τοῦ φώναξε, δυνατώτερα.

— Ἄ !... ὁ Ταγκόπουλος !... Ὁ πρώην ἐπαρχιακὸς ταμίας ;